

For det tredje: Nogle har troet, at udlændinge generelt ikke kan få førtidspension i Danmark. Det er ikke rigtigt. Personer uden dansk statsborgerskab, der har haft fast bopæl her i riget i mindst 10 år mellem det fyldte 15. og det fyldte 67. år, heraf mindst 5 år umiddelbart inden det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes, er berettiget til pension, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Med bemyndigelse i pensionsloven har socialministeren endvidere efter overenskomster med andre stater fastsat regler om fravigelse af bestemmelserne om indfødsret, bopæl og optjening, ligesom ministeren har fastsat bestemmelser om fravigelse af lovens regler i det omfang, det er nødvendigt for anvendelse af De Europæiske Fællesskabers forordninger om social sikring for arbejdstagere m.v.

Danmark har indgået socialsikringsaftaler med en række lande. Det drejer sig om Australien, Canada, Chile, Israel, Kroatien, Makedonien, Marokko, New Zealand, Pakistan, Schweiz, Slovenien og Tyrkiet. Borgere fra disse lande optjener typisk ret til dansk social pension efter 3 års ophold i Danmark, og disse personer har med få undtagelser ret til at tage pensionen med tilbage til deres oprindelsesland.

Hvorfor står jeg nu her og redegør for førtidspensionsreglerne, som jo slet ikke hører under mit ministerium, men under Socialministeriet? Det gør jeg, fordi disse regler har spillet en meget central rolle i debatten. Der har været udtrykt ængstelse for, at introduktionsydelsen og starthjælpen var for beskeden for visse grupper af flygtninge, det være sig stærkt handicappede eller varigt og stærkt psykisk syge uden nogen form for arbejdsevne, fordi de heller ikke på lang sigt kunne påtage sig arbejde. Det ville jeg også selv have været bekymret over, hvis de ikke var sikret førtidspension, men det er de altså.

Så har der været udtrykt ængstelse for, om der kunne være andre grupper, der havde samme problemer. Her har det knebet lidt med en fælles forståelse mellem regeringen og oppositionen, for hvad er det for nogle grupper? Det står mig stadig ikke helt klart, hvem der kunne være tale om, så i stedet for at lave en særregel for nogle, som måske ikke findes, vil jeg gerne over for Folketinget tilkendegive, at jeg og mit ministerium vil holde meget øje med, om loven har utilsigtede virkninger over for grupper, der har de karakteristika, som jeg har nævnt ovenfor.

Nogle har nævnt de familiesammenførte, fordi det med hensyn til de familiesammenførte udlændinge gælder, at de ikke er omfattet af undtagelsen om kravet om dansk indfødsret. Men for denne gruppe personer vil det imidlertid efter den foreslåede ændring af § 9, stk. 3, i udlændingeloven i lovforslag nr. L 152 være sådan, at der som udgangspunkt for familiesammenføring vil blive stillet forsørgelseskrav i alle tilfælde af familiesammenføring.

Dette vil sige, at denne gruppe personer har et forsørgelsesgrundlag. Det betyder, at selv om der i visse særlige tilfælde kan undlades at stilles forsørgelseskrav, er der efter min opfattelse ikke grundlag for at indføre en undtagelse i loven, som skulle være beregnet på denne gruppe personer, når der allerede foreligger et forsørgelsesgrundlag for de fleste.

Det er ikke, fordi jeg ligefrem har lyst til være politisk ukorrekt eller blande mig i integrationsministerens område. Men indvandring hviler jo på et vist element af frivillighed, så nogle af dem, der ikke kan få pension her, vil måske kunne få hjælp, hvis de rejser tilbage til deres hjemland, ligesom danskere fra tid til anden vender tilbage til deres fædreland, fordi tingene ikke har flasket sig i udlandet.

Den omstændighed, at nogle personer i løbet af deres liv kommer til at befinde sig i en særlig situation, hvor de f.eks. ikke kan arbejde, skal efter regeringens opfattelse ikke dækkes af generelle ydelser. Personer, som ikke kan arbejde på normale vilkår, skal ikke støttes gennem generelle ydelser; de skal støttes med særlige tilbud og ydelser.

Kl. 19.50

Starthjælpen er en generel forsørgelsesydelse. Er man f.eks. handicappet, skal generne afbødes med særlige tilbud, der er beregnet for handicappede. Revalideringsberettigede har mulighed for optræning med mindsteløn i virksomheder, hvis der foreligger særlige forhold, f.eks. at den pågældende er over den sædvanlige uddannelsesalder og tidligere har haft tilknytning til arbejdsmarkedet.

Hvis en person har haft en varigt nedsat arbejdsevne og ikke kan revalideres til et understøttet job, har den pågældende ret til fleksjob med normal overenskomstmæssig løn og ledighedsydelse i tilfælde af ledighed. Hvis den pågældende kommer i ordinært arbejde, er der mulighed for at blive medlem af en a-kasse med ret til arbejdsløshedsdagpenge, når der er optjent ret hertil, og